

Thomas Klupp
Střípky domova

Někdy bych se rád cítil jako Heidi. Věděl bych přesně, kde jsem doma a šťastný – v horách pod tmavými jedlemi a na zelených loukách v zářícím slunci. Nemyslím to vůbec ironicky. Opravdu si představuju, že je krásné cítit stesk po domově směřovaný výhradně k jednomu jasně definovanému místu. Moje identita a citový život by se mi pak bezesporu jevily v méně difúzním světle, než je tomu ve skutečnosti. V neposlední řadě by mi jako aktualizované Heidi vzhledem k dětství prožitému v Horní Falci šel tento text lépe od ruky. Mohl bych s přesvědčením říct: Mým domovem jsou kopce porostlé tmavými lesy pod pomalu plynoucími oblaky, obilná pole vlnící se ve větru a rákosím lemované rybníky, nad nimiž víří třpytivé vážky. Atd.

Kdyby měl ještě větší vlohy ke kýči, než mám i tak, opravdu bych to tvrdil. Ale (bohužel) nemohu. Domov pro mě neznamena místo. Nebo přesněji řečeno: Domov pro mě není pouze místo. Domov jsou i mí rodiče a sourozenci, moje přítelkyně a mí přátelé, domov jsou zážitky, které mě formovaly (dobré i zlé) a myšlenky, které mi táhly hlavou. Jinak řečeno – neznám jen *jeden* domov, lépe řečeno necítím to tak. Vnímám střípky domova, a těch je mnoho.

Takovým střípkem je například slabý pach tlení jablek vonících ve spíži rodného domu; tetelení vzduchu nad rozehřátým asfaltem dálnic jižního Německa; nakřáplý zvuk klávesnice mého notebooku (mám moc tvrdý úder); keře rybízu v zahradě prarodičů u tmavohnědě natřeného loveckého plotu; neklamný pocit, že navzdory veškeré snaze zůstanu až do jistého stupně vždy jen souběžcem; noční hektická činnost v Kreuzbergu; Jásonovo hledání sebe sama ve filmu *The Bourne Identity* (česky *Agent bez minulosti*); euforie při psaní dobrého textu; vědomí, že nikdy nebudu opravdu něco znát (nepomůže ani wikipedie, naopak)...

Proč ve mně právě tyhle okamžiky probouzejí pocit domova, proč se právě ony uložily v nejhlubších vrstvách mých vzpomínek (na svůj první polibek si například vůbec nevzpomínám), je pro mě záhada. Není to jediná záhada v této souvislosti. Podivuhodné se mi taky zdá, že rok za rokem se přidávají nové střípky. Čím jsem

starší, tím více do sebe nasávám domov. Jako by domov nepatřil jen minulosti, ale šel mi zároveň vstříc z budoucnosti. Chápu domov jako cosi v neustálém pohybu, jako dynamický proces, který se rozšiřuje, narůstá časem a je stále mnohotvárnější.

Občas mám podezření, že můj nejasný vztah k domovu možná souvisí i s tím, že mám sklony k nevěře. Formulováno pozitivněji – vzhledem k tolika možnostem, které svět nabízí, jsem nepřilnul jen k jednomu místu, k jedné věci, k jedné myšlence nebo k jednomu člověku. Vyrůstal jsem v osmdesátých a devadesátých letech, v době nadbytku a hojnosti. Hodně jsem cestoval a často se stěhoval, navštívil mnoho míst a poznal mnoho lidí a – last but not least – nechal se příliš ovlivnit převratným nástupem elektronických médií. (Vypointovaně řečeno, Heidi neznala ani počítače, ani internet).

Možná to však souvisí jen s mým věkem. Možný jsem jako třicátník ještě moc mladý, abych pochopil, jaké elementární vlivy ze mě udělaly to, co jsem. Možná najdu svůj zcela osobní domov až ve čtyřiceti nebo v padesáti. To ukáže budoucnost, hledání teprve začíná.

Z německého originálu „Heimatsplitter“ přeložila © Jana Zoubková